

Nr 59.

Av herr **Paulsen**, *angående slopande av gällande bestämmelser om hemortsrätt enligt barnavårdslagen m. m.*

För barnavårdsnämnderna i landet verka hemortsbestämmelserna med därav följande processer mycket betungande. — För de större städernas barnavårdsnämnder känns nog bördan härav ej så tung, beroende på att arbetet här utföres av lejd arbetskraft, och då bördan blir tyngre, anställas flera tjänstemän. Det enda kännbara blir således att utgifterna för tjänstemän öka.

På landsbygder och i mindre städer ställer sig saken helt annorlunda. Där får barnavårdsnämnden — i regel utan hjälp — bära hela bördan av alla dessa utredningar, som barnavårdsprocesserna medföra. Dessa processer kosta det allmänna stora summor utan att medföra någon verklig nytta.

Härtill kommer att den offentliga barnavårdsverksamheten i landet under nuvarande förhållanden är mycket ojämn, under det man i kommuner med god ekonomi kan göra det mesta möjliga för de barn, man har om hand; för att få dem till goda människor och nyttiga samhällsmedlemmar, så är man i kommuner med svag ekonomi och höga skatter fullständigt hjälplös och måste nöja sig med att göra det minsta möjliga för det omhändertagna barnet. Att detta skall vara till skada för barnet ligger i öppen dag.

För att få den offentliga barnavården i landet att verka under någorlunda samma förhållanden anser jag att kostnaderna härför delas upp mellan staten och kommunen så, att staten betalar 75 procent och kommunen 25 procent av desamma. — I följd härav borde hemortsrättsbestämmelserna i gällande barnavårdslag ändras så, att *varje svensk medborgare har hemortsrätt i Sverige, utan angivande av något särskilt samhälle.*

Jag avser inte härmed att handhavandet av barnavården skall överflyttas på staten och denna skaffa nya organ att sköta verksamheten. Mitt förslag går ut på, att barnavården, som hittills, skötes av kommunerna genom barnavårdsnämnden, men att staten bidrager till kostnaderna med 75 procent. Det kan invändas, att när kommunen skall besluta en utgift och staten betala $\frac{3}{4}$ därav, så skall man åsidosätta all sparsamhet. Jag tror inte härpå. Det synes mig att det inte bör vara mera riskfyllt att från statens sida utlämna statsbidrag till barnavården av här angiven storlek, än det är att lämna bidrag till vägstyrelserna för deras ändamål. Det är ju samma slags människor och ofta samma personer som äro styrelseledamöter i det ena eller andra fallet, och det finns ingen anledning befara, att man skall handla mera slösaktigt, mindre ansvarskännande, när det gäller medel till barnavården, än när det gäller medel till vägbygge, vägunderhåll, broar och dylikt.

Genom en sådan åtgärd vinnes först och främst, att den ojämnhet i den offentliga barnavården, som härleder sig av olika ekonomiska möjligheter kommunerna emellan, försvinner. Dessutom blir det möjligt för barnavårdsnämnden att helt ägna sig åt sin verkliga uppgift, utan att betungas av den överflödsgärning, som hemortsutredningar och processer äro.

Med stöd av det anförda hemställas,

att riksdagen måtte besluta i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag till sådan ändring i gällande barnavårds lag, att alla nuvarande hemortsbestämmelser slopas,

att i stället för de slojade hemortsbestämmelserna inskrives i lagen, att varje svensk medborgare har hemortsrätt i Sverige, utan angivande av någon särskild kommun och att staten betalar 75 procent av alla kostnader för den offentliga barnavården, som av därtill av staten utsedd kontrollmyndighet godkänts.

Stockholm den 14 januari 1936.

Anders Paulsen,
Arlöv.